

Een begrip

Ik confronteer hem met de in Nederland vaak gehoorde vaststelling: Cees van Holland is de enige beroeps-imker in Nederland. Waar? Niet waar? Betrekkelijk waar? Cees: 'Betrekkelijk waar. Ik zeg altijd, ik verdien de kost helemaal met bijen en met wat eromheen zit. Er zijn er meer van, maar meestal doen ze er nog iets bij, van een kas chrysanten tot wetenschappelijk werk. Ik heb er trouwens ook enige tijd het een en ander bijgedaan als rijder, tankautochauffeur en in het zandtransport. Dat is lang geleden. Daarnaast hielp ik dan mijn vader. Later ben ik helemaal in de bijen gegaan'.

Van iemand die in Nederland te boek staat als de enige en de grootste in welke tak van ondernemen ook, mag je veronderstellen dat hij er warmjes bij zit.

270

Cees: 'Dat geldt misschien voor al die andere takken van ondernemend Nederland, maar niet voor de imkerij. Als er sprake is van een goed honingjaar, kunnen ook wij goed de kost verdienen, maar het ene jaar is het andere niet. De term miljonair ben ik in de bijenhouderij nog niet tegengekomen'. Het feit dat

hij in januari in Spanje met vakantie gaat komt dat bevestigen. Toch is hij lang niet ongelukkig in zijn beroep. Hij kent ook nauwelijks een ander, maar dat de natuur een grote rol speelt in zijn professie is voor hem een belangrijk aspect. En mensen en het menselijk contact natuurlijk.

Dat laatste is nogal wiesdes. Aan wie zou anders al die fraaie verhalen moeten vertellen? Ik ben ervan overtuigd dat, als hij op zijn 13^e jaar niet had hoeven bijspringen in het bedrijf van zijn vader, maar had kunnen doorleren, hij nu een van de populairste vertellers van Nederland was. Gelukkig is hij als zodanig voor de Nederlandse imkerij behouden.

Na afloop van ons gesprek loodst hij mij met een nieuwe sigaar nog even langs enkele kasten, demonstreert het automatisch ontzegelen en laat mij zijn diepvriesruimte zien. Ik koop wat pakken raat, nu ik er toch ben, en krijg een fraaie honinglepel cadeau. Zo doe je zaken. Op zijn Hollands. Met een spierinkje. Altijd prijs.

bijen CURSIEF nsjld

Rik Oldeven
Haaldrift

Je hoort het nog wel eens zeggen als het over honden en hun bezitters (m/v) gaat: 'Ze lijken op elkaar'. Nou woon ik al jaren naast de praktijk van een kleine-huisdieren-dokter en vraag de klanten ongegeneerd naar de reden waarom men van mijn buurmans praktijken gebruik wil maken. Aanvankelijk stond ik versteld van de mededeling dat Dixie een hartaanval had gehad of dat Shira baarmoederkanker bleek te hebben. Maar ja, dat went. Tegenwoordig let ik dus meer op de lichamelijke en geestelijke overeenkomsten tussen hond en baas. En jawel hoor, die zijn er. De Lassiehond correspondeert met het zuinige gezichtje annex spitse neus van de begeleider (m/v); de boxer met het platte gelaat van degene die hem nors aan de riem houdt.

Lijken imkers op hun bijen? Niet in fysieke zin. Veeleer op het gebied van de karaktereigenschappen. Beiden blijken bijvoorbeeld inhalig. Toen ik voor het eerst in 1995 het Bijenhuis in Wageningen bezocht om spullen te kopen waar een beginnend imker erg verlegen om kan zitten en tegen de dienstdoende meneer (na later bleek de bedrijfsleider Roel ten Klei) opmerkte dat ik het allemaal wel erg veel vond kosten, zei hij: 'Jij wordt een goeie imker!' Ik begreep daar toen niet veel van en betaalde mijn bestelling met een zuur gezicht. Later bleek dat ik mijn materiaaluitgaven kon dekken met de verkoop van honing. Ik betrapte me er steeds vaker op de kasten te lichten om met plezier vast te stellen dat ze gestaag zwaarder werden. Slingeren was in die dagen een genot van de bovenste plank, hoewel de geschatte kilo's achterbleven bij wat tenslotte in het vat kwam. En dan moest je die potjes ook nog aan de man brengen. Je hield er een aparte administratie van bij. Het geld kwam in het honingpotje.

De beginnersperiode heb ik nu al jaren achter de rug. Ik zit redelijk dik in mijn materiaal en verkoop nu ook wel eens een volkje en doppen en koninginnen. Ik red me wel. Gelukkig maar want het genot van het slingeren is gaandeweg tot een botte plicht geworden. Daarom waardeer ik het des te meer dat mijn bijen zich bij hun oude, enige stiel houden: altijd en overal zoveel mogelijk nectar verzamelen om er honing van te maken. Hun inhaligheid is ongenueanceerd. De mijne niet, maar ik kan altijd op hen terugvallen.